

Неједнако право на сиромаштво

Пише: Бранислав Костић
четвртак, 02 април 2009 12:04



Најновији потези владе озаконили су још једну нову дискриминацију и умножили број аномалија у времену у коме живимо – утврђено је и озаконљено, звучи готово невероватно, неједнако право на сиромаштво! А бар смо у сиромаштву сви и увек били једнаки!

У чему се уствари то огледа, више је него јасно када се зна да сиротиња у главном граду има „привилегију“ да у сиромаштву купује у СОС продавницама, а остатак грађана, оних који живе у провинцији, иако су статистички, а и буквално још сиромашнији, то право једноставно немају.

Пред сваким судом, па и уставним, оваква одлука о отварању СОС продавница само у Београду и још по којем граду, не би добила зелено светло и прелазну оцену. На страну што се то примењује, без пардона и образложења. Ако је већ, бар на неки начин, човек наша највећа вредност, зашто се дозвољава да и у беди и сиромаштву имамо привилегованих и оних других – одбачених и заборављених. Наравно, СОС радње нису наша измишљотина и специјалност. Оне којекуде по свету, па и у ближнем суседству, постоје. Али, да би оне функционисале и имале колико толико смисла, неопходно је у свим сегментима да заживе и механизми социјалне заштите. Дакле, прво питање везано је за систем социјалних давања. А у сиромашној држави, каква је наша, где је тај систем у повоју и накарадно конципиран, где, рецимо, транзициони губитници, а радно способни, немају „привилегију“ на сиромаштво, ипак, нешто не штима. СОС радње би, према логици ствари, требало да буду тек други корак, степен више у општој проблематици социјалне заштите различитих слојева и категорија грађана.

Неко ће, међутим, рећи – па код вас у провинцији концентрација сиромашних није тако велика, не спадате, штавише, ни у групу неразвијених општина (међу оних четрдесетак у Србији). И шта још хоћете. СОС радње?!

Е, па једноставно не може. СОС је намењен великим центрима, чак, када се боље размисли и погледа кроз социолошку и психолошку лупу, СОС је намењен гласачима, оној армији осиромашених грађана који живе у великим центрима где је сваки глас скуп и где се дефинитивно одлучује ко ће бити на власти. Наравно, реч је о изборима који се код нас свако мало организују. Па тако и беду, сиромаштво и глад неки „умови“ користе у прагматичне сврхе! Ту где је највише сиромашних, односно где је њихова највећа концентрација, треба показати милосрђе, алтруизам без граница, спремност да се

Неједнако право на сиромаштво

Пише: Бранислав Костић
четвртак, 02 април 2009 12:04

отвори могућност да се за 10, 15 или чак 50 одсто јефтиније пазаре неки артикли широке потрошње. Казна за оне друге је што живе ван великих центара, што у локалу „глас народа“ и није тако важан, јер, на крају крајева како ће изгледати локална власт одлучује неко други и то договором, а све у складу са вертикалном синхронизацијом власти, од дна до врха. Уосталом, то није виртуално тај живот и данас живимо када се прекрајају локални парламенти у Београду, Бачкој и још којекуде.

С којим правом сиромашне широм Србије власт оставља на цедилу, на милост и немилост локалној самоуправи, власти коју, не ретко, „ни пас нема за шта да уједе“, а која често није одраз стања и воље грађана те средине. С друге стране, велики трговински ланци беже од малих средина као од куге. Тамо, у малим провинцијским срединама уосталом и нема ко да пазари нити је у бољим временима то чинио, вајкају се они; па шта онда да радимо са тамо неким СОС радњама?!

Коначно, сиротиња се одувек сналазила, па ће и сада. Криза у којој живимо није ништа ново. Спаса нам очито је, нема, али пропастио нећемо.

И, од СОС радњи, које нису тако лоше али не и претерано добро решење, до тачкица и народних казана – само је корак.

Чини се да су казани и тачкице остављени за оне „друге“ сиромашне, оне који су мање „концентрисани“, који ионако немају од чега да живе, преживе и наравно пазаре. Ако затреба, а избори евентуално буду неизбежни, ево нама тачкица и казана за који месец које куде по Србији. Наравно, у провинцији пре свега, а у центрима збивања по потреби.

Да није страшно и тужно, верује свако добронамеран, ово све би било смешно да је то прича из неког другог времена, из неке друге земље. Али, то је, нажалост, наша свакодневица!